

Met Kerstmis naar Hawaï

*De marathon van Honolulu als excuus voor een
puntgaaf brok gonzo-journalistiek* » Hans Hoes

Wat had er op zijn grafsteen moeten staan: 'Vader van de gonzo-journalistiek?' 'Fear & Loathing in the Grave?' Dergelijke woorden zijn op 20 augustus 2005 in Woody Creek, Colorado ongetwijfeld gevallen, maar ze zijn direct weer vervlogen. Want die avond, zes maanden nadat hij zichzelf een kogel door het hoofd had gejaagd, werd de as van Hunter S. Thompson feestelijk met een kanon de hemel in geschoten, muzikaal omlijst door Bob Dylans 'Mr. Tambourine Man' en Norman Greenbaums 'Spirit in the Sky'.

Thompson opereerde op het snijvlak van literatuur en journalistiek. Zijn doorbraak als

OBSCUUR REISVERSLAG VAN HUNTER S. THOMPSON EN RALPH STEADMAN HERDRUKT

participerende, zelfbenoemde 'gonzo' journalist kwam in 1965, toen hij verslag deed van het jaar dat hij met de Hell's Angels had opgetrokken. Hij verstevigde zijn reputatie met twee legendarische series artikelen voor Rolling Stone: eerst *Fear and Loathing in Las Vegas* en daarna *Fear and Loathing: On the Campaign Trail '72*.

Tijdens zijn lange carrière ontstond een hechte samenwerking met de Britse karikaturist Ralph Steadman, wiens groteske, bijna van het papier afspattende tekeningen de perfecte visuele pendant van Thompsons excentrieke schrijferupties vormen. *The Curse of Lono*, een van hun obscuurdere producties uit 1983, is onlangs op groot formaat, fraai gedrukt en prettig geprijsd herdrukt.

Het is een puntgaaf brok gonzo. Het verhaal is opgehangen aan een trip die Thompson c.s. rond Kerstmis 1980 maakte naar Hawaï, zogenaamd om voor een tijdschrift de marathon van Honolulu te verslaan. Maar zoals gewoonlijk is die officiële aanleiding

slechts het excuus voor een hilarisch relaas met de schrijver zelf in de hoofdrol, waarbij de sterke verhalen gelijke tred houden met de inname van flessen Glenfiddich en een bont arsenaal geestverruimende middelen.

Dat beneemt Thompson overigens niet het zicht op allerhande scherpe, soms filosofisch getinte observaties. Zo stelt hij bijvoorbeeld vast dat een marathon twee soorten deelnemers kent: racers en runners. De racers herken je aan hun lage rangnummers; om half tien 's ochtends zijn ze al binnen. De runners zijn alle sukkels die 's middags tegen zessen meer dood dan levend over de eindstreep wankelen. Daar ontvangt iedereen hetzelfde grijze T-shirt met opdruk: 'I am a Honolulu marathon finisher'.

In de voetsporen van Captain Cook — wiens reisverslag in stukken en brokken door het boek is gestrooid — verleggen Thompson en Steadman hun koers naar het eiland Kona. Hun Kerstmis daar wordt een nachtmerrie; Lono (van die vloek) is niet voor niets een machtige Hawaïaanse god.

Het is zonde om hun wilde avonturen te verklappen, maar hun strandhutje krijgt bezoek van een halve tsunami, iemand zwaait met een Samoaanse oorlogsknots en er is een verrassende clou. Eén citaat is hier toch wel op zijn plaats. Als je van journalistiek niet rijk wordt, vraagt Thompson zich af, waarom doe je het dan? 'Journalistiek is een Ticket to Ride, een manier om persoonlijk betrokken te raken bij hetzelfde nieuws dat andere mensen op tv zien — wat best aardig is, maar je kunt er de huur niet van betalen, en mensen die in de jaren tachtig de huur niet kunnen betalen, komen in de problemen.' Het had gisteren geschreven kunnen zijn. ■

The Curse of Lono

Hunter S. Thompson & Ralph Steadman
Taschen, €39,50 (imp. Librero)